

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2001. április 29.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

MOSS MEG, URAM!

Lekció: Jn 13,1-17

Alapige: Jn13,8-10

Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Simon Péter erre ezt mondta neki: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!” Jézus így szólt hozzá: „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.”

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, hálásan köszönjük ezt a csendes, napsütéses reggelt. Köszönjük, hogy úgy rendelkezted, hogy a munkanapok között ünnepnapok is legyenek. Köszönjük, hogy ilyenkor elsősorban rád figyelhetünk. Köszönjük, hogy nemcsak azt a parancsot adtad, hogy hat napon át dolgozzunk, hanem azt az ígéretet is, hogy te dolgozol bennünk, és a hetedik nap kiváltképpen erre való. Bocsásd meg, valahányszor nem erre használtuk.

Köszönjük, hogy most itt lehetünk ezen a csendes helyen a te színed előtt. Köszönjük a te jelenlétedet. Áldunk azért, hogy igédben és Szentlelked által egészen valóságosan jelen vagy feltámadott Urunk, Jézus Krisztus. Köszönjük, hogy te vagy az egyetlen, aki mindent tudsz rólunk, és aki mégis szeretsz minket. Áldunk téged ezért.

Köszönjük, hogy ha sok minden miatt szégyelljük is magunkat előtted, de nem kell előtted rejtegetnünk semmit, és nem kell előled tagadnunk, sőt inkább úgy akarunk most is jönni hozzád, hogy mindent szeretnénk elmondani, világosságra hozni, megvallani.

Köszönjük nagy ígéretedet, hogy ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz vagy, megbocsátod azokat, és megtisztítasz minden hamisságtól. Úgy átjár minket a hamisság, ott bujkál a szavaink mögött, a tekintetünkben, a mosolyunkban... A szívünk lett hamis, Urunk. Ezért kérünk téged, aki egyedül vagy képes erre: tiszta szívet teremts bennünk, és az erős lelket újítsd meg bennünk.

Köszönjük, hogy te ma is beszédeddel teremtesz. Ajándékozz meg minket ilyen teremtő igével. Kérünk, hogy az egyszerű emberi szó, miközben a szívünkig ér, váljék isteni teremtő igévé. Teljes bizalommal akarjuk kiszolgáltatni most magunkat neked. Azt tégy velünk, amit akarsz. Egyedül te tudod, minek van itt az ideje, te tudod, mire van szükségünk, és csak te tudod kielégíteni minden szükségünket.

Szeretnénk most elhallgatni, előtted egészen elcsendesedni, magunkat megalázni. Kérünk: mossál meg minket mindenféle tekintetben. Hadd legyen tiszta a szívünk, és aztán a tiszta szívből származzanak tiszta gondolatok, jöjjön elő tiszta beszéd. Hadd legyen tiszta a tekintetünk, minden utunk, minden tervünk. Formálj minket, amíg kiábrázolódik rajtunk a Krisztus.

Ámen.

Igehirdetés

A mai úrvacsorai istentiszteletünket különösen is ünnepélyessé teszi az, hogy a múlt vasárnap konfirmált testvéreink közül sokan ma úrvacsoráznak először. Meleg szeretettel köszöntjük őket, Isten hozta mindnyájukat ide, a gyülekezet úrvacsorázó közösségébe, és Isten tegye a szívüket vágyakozóvá minden ilyen alkalommal, hadd erősödjék együtt a hitünk.

Az úrvacsora több mindenre emlékeztet minket. Ezek közül most hármat szeretnék említeni és csak a harmadikról szólni majd részletesebben alapigénk alapján.

Az első mindenképpen az úrvacsora nagypénteki üzenete. Az, amit Pál apostol a szereztetési igében külön hangsúlyoz, hogy „az Úrnak halálát hirdessétek, amíg visszajön”. Az úrvacsora különösen is szemléletessé teszi számunkra, hogy ahogyan itt megtörjük a kenyeret, és kitöltjük a bort, olyan valóságosan összetörték az Úr Jézus testét, és kifolyt az Ő vére nagypénteken a kereszten miattunk, helyettünk és érettünk. Mi egyedül ezért az Ő egyszeri és tökéletes áldozatáért kaphatunk bocsánatot Istentől, és ezt a bocsánatot a hitünkkel tudjuk komolyan venni, megragadni, a magunkévá tenni.

Van az úrvacsorának húsvéti üzenete is. Mert milyen valóságosan itt van az asztalon a kenyér és a bor, olyan valóságosan feltámadott Krisztus a harmadik napon a halálból testileg, és olyan valóságosan itt van közöttünk igéjében és Szentlelkében.

Ma azonban az úrvacsorának egy harmadik jelentéséről szeretnék szólni, amiről alapigénk beszél. Ez pedig az, hogy az úrvacsora közösséget teremt. Közösséget a mi

feltámadott élő Urunkkal, és közösséget egymással, akikkel együtt részesedünk benne. Közösséget teremt, és ezt a közösséget újítja meg, mélyíti el újra és újra. Hiszen ahogyan egyé válik velünk az a falat kenyér és korty bor, amit itt magunkhoz veszünk, olyan valóságosan él Krisztus azokban, akik hisznek Őbenne. Amilyen szépen kiábrázolja a mi egységünket az, hogy ugyanabból a kenyérből és ugyanabból a borból részesedünk itt mindnyájan, úgy köt össze bennünket az a szeretet, amit minden Krisztusban hívó ember tőle kap, és aztán továbbadhat másoknak.

Hogyan mutatkozik meg ez ebben a történetben, amit olvastunk? Miről szól ez a történet?

A páskaünnep előtti napon, vagyis Krisztus keresztre feszítése előtti napon, Jézus együtt volt tanítványaival, és együtt megvacsoráztak. A vacsorához, a vendéglátáshoz hozzátartozott az is, hogy a mezítláb vagy mezítlábas szandálban járó vendégeknek a poros, piszkos, izzadt lábát valamilyen szolgálta megmosta. Itt ez elmaradt. Mindenkinek jólesett volna, hiszen nem ilyen magas asztaloknál ültek székeken, hanem húsz-harminc centi magas asztalokhoz heveredtek le a földre félkönyökre ereszkedve, és a másik kezükkel ettek. Közel voltak egymáshoz az emberek, közel voltak egymáshoz a lábak is, különösen felfrissítő is lett volna, meg a tisztaság szempontjából jó lett volna, hogy ahogy az szokás, előtte megmossák a lábat. De nem akadt senki, aki ezt a megvetett, kellemetlen munkát elvégezte volna.

Azt olvassuk: vacsora közben. Egy ideig várt Jézus, hogy hátha valakinek eszébe jut. S nemcsak eszébe jut, netalán hozzá is lát. Nem látott hozzá senki. Ez olyan megvetett munka volt, hogy nem lehetett rákényszeríteni szabad embert, csak rabszolgát. Vacsora közben Jézus egyszer csak felkel, leveszi a bő felsőruhát, ami akadályozta az embert a munkában, egy tálba vizet tölt, derekára köt egy törölközőt, leguggol az egyik tanítvány lábához, és elkezd mosni sorban a lábakat. Döbönt csönd. Ilyen alantas munkát is elvégz?

A tanítványok hallgattak, de Péter aztán ezt kérdezte: „Uram, te mosod meg az én lábamat?” De azért nem vette ki a tálát Jézus kezéből, s nem mondta: add ide, majd én folytatom, foglalj helyet. Micsoda szégyen ez, hogy te mosod meg az én lábamat. Talán én a tiédet. Kezdem veled, aztán tovább a társakét... Nem. Ezt nem csinálta, csak csodálkozik. Utána meg tiltakozik: „Az én lábamat nem mosod meg soha.”

Jézus tovább mossa a lábakat, s közben csendesen csak ennyit mond: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Erre át a másik végletbe: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!” Jézus azt mondja: arra nincs szükség. „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg...” Mit jelent ez? Ki tudja? Mindenesetre csend volt. Jézus befejezte a lábmosás szolgálatát.

Jézusnak ez a mondata a két sákramentum közti különbségre is utal. Ezt most csak megemlítem, mert ma nem ezt szeretném hangsúlyozni. A megfürdés szó a keresztségnek a szakkifejezése volt abban az időben, s a Bibliában is. Jézus ezzel azt mondja, hogy aki egyszer hittel elkötelezte magát őmellette, vagyis megkeresztelkedett a Krisztusba, a Krisztussal való közösségbe, annak ezt nem kell és nem is helyes megismételnie, az érvényes. Megfürödni egyszer kell. De a Krisztusnak elkötelezett hívő is a

világban él, és először is a lábunk lesz piszkos a világ porától, és arra szüksége van, hogy újra és újra megmossa a lábát. Megfürödni egyszer kell, lábat mosni sokszor. Megkeresztelkedni egyszer kell, úrvacsorázni sokszor, mert újra és újra beszennyeződik a lábunk, és annak újra és újra meg kell tisztulnia.

Most térjünk vissza az alapkérdésünkre. Hogyan ábrázolódik ki ebben a jelenetben a Krisztussal és az egymással való közösség? Az úrvacsora hogyan erősíti meg a Krisztussal és az egymással való közösségünket? Az olvastuk: Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így felelt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.”

Péter mondatában a leghangsúlyosabb szó ez: én. Ezekét mossad meg nyugodtan. Azok rászolgálnak, azok piszkos emberek. Az én lábamat... Hogy miért tiltakozott, ez egészen egyértelműen nem derül ki, de az bizonyosan ott tapogatható mögötte, hogy ebben volt valami büszkeség. Vagy azért, mert nem szorulok rá, vagy azért, mert én különb vagyok, mint ők, és nem fogadok el tőled ilyen szolgálatot. Nem alázlak meg téged. De megint mondom, az igazi alázat az lett volna, hogy Uram, add ide azt a tálát, s majd én folytatom. Szégyellem magam, hogy nem én kezdtem el. Igazán eszembe juthatott volna magamtól is, elkezdve rajtad, aztán végig Júdásig mindenkiét megmosni, utána a magamét is.

Ez távol áll Pétertől és a mindenkori Péterektől. Ő csak tiltakozik. E mögött a tiltakozás mögött kétségtelenül ott van, hogy magát különbnek tartja — most akármi miatt is —, ő nem fogadja el Jézustól azt, amit adni akar neki, és ennek nyilván megvan az oka, hogy Jézus mikor, kinek, mit akar adni, de ő neki az nem kell. Ő megint jobban tudja, hogy mi a helyes, mint Jézus, mert tulajdonképpen le akarja Őt állítani, rendre utasítja. Önmagával kivételez: a többiét mos-

hatod, az én lábamat nem mosod meg soha! Jézus ezért olyan éles, kemény, kategorikus, amikor azt mondja: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.”

Vagyis mi a Krisztussal való közösségnek a feltétele? Az, ha Krisztus megmoshat valakit. Az, ha valaki eljut oda, ahova Pál apostol: Uram, a bűnösök közt első vagyok én. És nagyon rászorulok arra, hogy megmoss engem. Furcsa ez az egész helyzet, s tényleg szégyellem most már magam, hogy nem én kezdtem el ezt a szolgálatot, de most nem erről van szó. Te most adni akarsz nekem valamit. Tisztaságot akarsz nekem adni, és az nekem nagyon kell, Uram, mert szennyes minden porcikám, minden gondolatom. Mossál meg, Uram. Szégyellem magam, de tudom, hogy rászorulok. Köszönöm, hogy kész vagy erre. Nagy-nagy hálával, kicsit zavartan fogadom el, amit kínálsz, mert ezt senki más nem tudja nekem adni. Azt a lelki tisztaságot, köszönöm, Uram. Dehogy tiltakozom, hogy nem mosod meg soha, sőt inkább megköszönöm, tartom és kérem, és újra és újra kérem, mert tudom, hogy ezt a tisztaságot csak te tudod adni nekem.

Ehhez viszont az kell, amit így szoktak nevezni: bűnlátás. Valaki egészen konkrétan lássa, hogy mimindentől vagyok szennyes. Mik a rám jellemző bűnök. Mi az életemben az, ami Isten törvényével ellenkezik, és semmi olyat nem akarok megtérni. Tudom, hogy magamtól nem tudom ezeket levetkőzni. Félek, hogy megint ismétlődni fog, mert ismerem már a magam erőtlenségét. Jó, hogy van valaki, aki megbocsátja az eddigieket, és akár meg is tud szabadítani engem ettől, és nem fog ismétlődni. Bízom ebben, és ezért kérem, hogy mosson csak meg!

Ezt az ajándékot el lehet, és el kell kérnünk Istentől. A puritán atyáknak volt egy imádságuk: Urunk, ajándékozz meg minket a bűnbánat könnyeivel, és a bűnbó-

csánat el nem múló örömével. De ez az öröm azzal kezdődik, hogy még sírni is tudok azon, hogy ilyen vagyok. Hogy még mindig ilyen vagyok. Hogy már megint ilyen lettem. Nem akarok ilyen maradni. Mivel az én Uram is azt akarja, hogy ne maradjak ilyen, ezért egészen bizonyos, hogy meg lehet tisztulni, és másként lehet továbblépni.

A helyes úrvacsorázáshoz mindig ez az alapállás szükséges. Nem az az akármilyen indulatból származó „az én lábamat nem mosod meg soha!” Hanem ez: moss meg, Uram. Mert csak te tudsz engem igazán megtisztítani, és én tisztább akarok lenni, mint amilyen most vagyok, és egyre tisztább szeretnék lenni. Növekedni, fejlődni a megszentelődésben. Levetkőzni az óember cselekedeteit — ahogy Pál apostol írja —, és felöltözni az új ember cselekedeteit, a Krisztusra jellemzőeket. Nem a régre rávenni az újat, hanem levetni a régit, és úgy felöltözni az újat. És nagy lehetőség ez, Uram, hogy ez az én számomra is nyitva van. Köszönöm, hogy ezt tetted lehetővé kereszthaláloddal és feltámadásoddal. — Ez a helyes alapállás, és ez visz közel minket mindig Krisztushoz. Ez a folyamatos, és újra és újra ismétlődő megtisztulás biztosítja a vele való közösséget. A megtisztulás visz közel hozzá, és a rászorultságunk tudata tart az Ő közelében. Enélkül nincs keresztyén élet.

Egyszer el kell indulni ezen az úton. Ezt nevezi Jézus itt megfürdésnek. Egyszer rá kell döbbernem az embernek arra, hogy eddig Jézus nélkül éltem, és azért vagyok ilyen szennyes, ezentúl nem akarok nélküle élni. Ki kell mondani ezt: Úr Jézus, gyere be az életembe, és te legyél annak az Uram, tisztíts meg engem. Ezután pedig újra és újra, amit meglátok az életemben, hogy mi nem kedves Őneki, mi ellenkezik az Ő igéjével, abban a pillanatban megvallom neki: Uram, ezt sem akarom tovább cselekedni.

Erre is kérem bocsánatodat, ettől is tisztíts meg engem.

Ha pedig az ördög utólag eszünkbe juttatja ezeket az egyszer már megvallott és megbocsátott bűnöket, akkor újra és újra adjunk hálát Istennek azért, hogy: igen, Uram, tudom, hogy erre is bocsánatot kaptam tőled. Ne bénítson ez minket, mert az ördögnek bevált taktikája, hogy időnként emlékeztet minket arra, hogy milyenek voltunk, vagy akár abban a pillanatban is milyenek vagyunk. Ilyenkor nekünk szabad dicsőítenünk Istent, hogy elég nekünk az Ő kegyelme, és hálát adni azért, hogy „Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Jn 1,7).

Ez tehát a Krisztussal való közösség: „ha meg nem moslak, semmi közöd nincs hozzám” — mondja Jézus. De ha újra és újra kérjük: mosson meg, egyre mélyül és erősödik a vele való közösségünk.

Hogyan ábrázolja ki az úrvacsora az egymással való közösségünket? Úgy, hogy aki ebből a péteri büszkeségből eljut oda, hogy: Uram, nagyon is rászorulok arra, hogy megmossál engem, és köszönöm, hogy kész vagy még egy ilyennel is foglalkozni, mint amilyen én vagyok, dehogy vagyok különb akárkinél is! Az ilyen embernek könnyű lesz elfogadnia és szeretnie a többieket, mégpedig személyválogatás nélkül. Úgy, ahogy itt Jézus példát adott rá. Mert Júdás lábát is megmosta. Júdás csak utána ment ki azokhoz, akik őt megbízták azzal, hogy árulja el Jézust.

Igaz ugyan — és ez megint fontos gondolat itt —, hogy Júdásra azt mondja Jézus: nem tiszta. „Ti már tiszták vagytok, de nem mind. Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt.” Mert aki Jézus tanítványi körében tartózkodik ugyan, de Jézus ellenségeinek szolgál, az nem tartozik Őhöz. Akinek nincs közössége Ővele, az hiába mosatja meg a lábát, attól még nem lesz tiszta. Mert a sokszori lábmosás sem helyettesíti az egyszeri

megfürdést. A sok-sok kegyeskedés sem pótolja az egyszeri újjászületést. Azt az igazi megtérést, amikor valaki elfordul a bűneitől, és odafordul Jézushoz, és az Ő uralmát veszi magára, ezt nem pótolja. Akárhányszor úrvacsorázhat valaki, az magában még nem viszi őt közel Jézushoz, ha egyszer nem kötött szövetséget vele egy örökévalóságra. Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosni. — De csak, aki megfürdött.

Ezért mondta Jézus még annak a kiváló embernek, Nikodémusnak is: szükséges újonnan születnetek. Azután jöhet a lelki karbantartás, amit itt a lábmosással szemléltet Jézus, és aminek egy része az úrvacsorai közösség is.

Visszatérve az egymással való közösséghez: akinek így Krisztussal közössége lesz, mert tudja, hogy rászorul az Ő megtisztító kegyelmére, az sokkal könnyebben elfogadja a többieket, bárkit. Tudja, hogy mindenki hozzá hasonló bűnös, és ha van rangsor, akkor a bűnösök közt első ő, maga. Az ilyen embereknek sokkal könnyebb szolgálniuk másoknak.

Miért mosta meg itt Jézus a tanítványok lábát? Azért, mert szükségük volt rá. Ilyen egyszerű. Jézusnak mindig ez az egyetlen szempont kellett. Ha valakinek szüksége volt segítségre, akkor segített. És ha az ellenséges nép közé tartozott? Most nem az a kérdés: szüksége van segítségre, vagy nincs? Van. Van, aki segítsen rajta, vagy nincs? Nincs. Akkor segíték.

Ide egyszerűsödik az, ha valakinek igazán közössége van Jézussal. Egyszerre kinyílik a szeme, és az élete alapigéjévé lesz az, amit Pál apostol így ír: tartozunk. Mindenkinek adósává lettem, mert Jézusnak sosem tudom megfizetni, még meghálálni sem azt, amit tett velem, és amit kaptam tőle. De én hálás vagyok neki. Akkor ezt a hálaomat úgy juttatom kifejezésre, hogy elkezdek szolgálni másoknak. Kiknek? Akiknek

szükségük van rá, s akiknek a szükségéről tudok. Nem kell sokat spekulálni, nem kell a világ összes rászorultjának segíteni, mert azt nem tudok, de akivel egy fedél alatt élünk, akit Isten egyébként is rám bízott, vagy akinek a bajáról hallottam, máris... Már mozdulok is, vetem le a felsőruhámat, s ha tudok valamit tenni, azt megteszem.

Mit jelentett itt Jézusnak, hogy megmosta a tanítványok lábát? Ha egészen egyszerűen próbáljuk ezt a képet megérteni, sokat mond ám. Már leültek a vacsorához. Fáradtak, éhesek. Várják, hogy hozzanak valami ennivalót. Elkezdtek beszélgetni. Végre együtt vannak, és akkor Jézus, vacsora közben, leveti a felsőruháját, és elkezd mosni a tanítványok lábát. Nem az Ő dolga lenne, senki nem is kérte rá. Nem is hálásak érte, s mindez nem számít. Mi számít? Az, hogy jólesik nekik. Senki más nem végezte el, és ha ettől boldogabbak lesznek, akkor megteesszük. De ez Jézusnak kényelmetlen. Na és? Ez akadály lehet? Le kell győzni ezt az akadályt. Neki rangon aluli. Az biztos, mert épp itt előtte mondja: az Atya mindent az Ő hatalmába adott. Ez lehet akadály? Szükségük van rá, és örülni fognak, ha megteszi, mert senki más nem teszi meg. Akkor nem kell tovább mérlegelni semmit.

Ennyire leegyszerűsödik azoknak az életében a szolgálat, akik valóban kapták és elfogadták Jézustól a bocsánatot egyszer úgy igazán, az egész életükre, azután naponta, a naponta elkövetett bűnökre, és kegyelemből élnek. Ilyen könnyű lesz szívesen szolgálni másoknak. „Ha én az Úr és Mester megmostam a ti lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.”

Mindez mikor történt? Másnap Jézus rettenetes fizikai és lelki kínok között meg fog halni. Ő tudja, hogy mi vár rá másnap, és előző este mégsem magával foglalkozik. Itt már igazán meg lehetne érteni: emberek, éveken át éjjel-nappal álltam rendelkez-

zésekre, mindenkinek segítettem, aki a közelemben került. Nektek fogalmatok sincs arról, hogy holnap mit kell végigszenvednem. Most hagyjatok engem magammal foglalkozni. Teljesen érthető lenne. Ha csak egy műtét vár is valakire másnap, megértjük, hogy előző nap meg este teljesen ekörül forognak a gondolatai. Jézus azonban még itt sem magával foglalkozik. Még itt is mások fontosak neki, mégpedig egy ilyen szolgálat, amit igazán el is lehetett volna hagyni. Megették volna azt a vacsorát mosatlan lábbal is. És Ő mégis felkelt a vacsorától, és példát adott nekik.

Példát arra, hogy az igazi szeretet sohasem szavakban áll, hanem tettekben. A szeretet nem csupán érzelem — az is —, hanem mindig cselekedet. Mégpedig olyan cselekedet, ami áldozatot jelent, ami lemondással jár. Lemond a kényelméről, önmagáról, és a másik lesz igazán fontos neki.

Csodálatos az, ahogy Jézus életében rendben volt ez a függőleges kapcsolat is az Atyával és ez a vízszintes is a többiekkel. Mindig szoros közösségben élt az Atyával, bármikor meg tudta Őt szólítani. Rövid, néhány szavas imádságok árulkodnak arról, hogy mindig az Atya színe előtt, vele szoros közösségben élt. És akárkivel találkozott, mindig azt tudta adni az illetőnek, amire annak éppen szüksége volt.

Erre akar elsegíteni minket is. Az úrvacsora erre emlékeztet. Azt a hitünket erősíti meg, hogy ez lehetséges. Ahogyan Jézus az Atyával egy volt, úgy a hívő egyé válhat a hit által benne élő Krisztussal. Ahogyan Jézus nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem Ő szolgáljon, és adja az Ő életét váltságul sokakért, a benne hívőket úgy elsegíti oda, hogy szíves szeretettel ne azt várják, hogy nekik szolgáljanak, hanem ők szolgáljanak mindig, és ha kell, adják az életüket csendesen, évtizedek alatt másokért. Így érdemes igazán élni. Erre mondja Jézus, hogy ha a földre esett gabonamag

el nem hal, csak megmarad magának, akkor egymaga marad. De ha elhal, sok gyümölcsöt terem. Erre serkent minket.

Ez a mai úrvacsoránk is a vele való közösséget munkálhatja, ha tudatosítjuk magunkban, hogy rászorulunk az Ő bűnbocsátó kegyelmére. Nem vagyunk különbek senkinél. El is tudjuk mondani neki, hogy mire kérünk most bocsánatot, és boldog örömmel elfogadjuk, hogy Ő megtisztítson, megmosson. Utána pedig tapasztalni fogjuk, hogy kinyílik a szemünk, és észrevesszük mások nyomorúságát. Abból imádság lesz, és mozdul a kezünk és a lábuk is, talán a pénztárcát is kinyitjuk, vagy az időnkéből áldozunk, és készek leszünk szolgálni másoknak.

Ilyen egyszerűen, mint itt Jézus. Talán már a mai vasárnapi ebédnél. Az mindig előfordul, hogy valamit elfelejtünk odahozni. Valaki hozza már ide... Ki lesz az, aki elsőnek mozdul? Természetes-e az, hogy ugrunk mi, és nem méltatlankodunk, hogy mindig csak én, miért csak én és így tovább. Mert az ilyen ember egyszerre gazdag lesz arra, hogy adjon. Észre sem veszi, hogy továbbad valami picit abból a sokból,

amit Jézustól kapott. Személyválogatás nélkül, még az ellenszenves szomszédnak is.

Eszembe jutott készülés közben, hogy édesanyám minden vasárnap küldött egy kis lábas ételt vagy süteményt egy magányos idős néninek. Általában én voltam a postás, és nem szívesen mentem hozzá, mert bűdös volt a néninél. Egyszer elmagyarázta édesanyám, hogy mi ennek az oka. Próbáltunk azon is segíteni, bár a néni nem nagyon járult hozzá, hogy az okát megszüntessük. De attól kezdve, hogy elfogadtam azt a nénit úgy, ahogy volt, könnyebb volt elvinni, és nemcsak gyorsan beadni azt a kis küldeményt, hanem még le is ülni, megkérdezni, hogy van, és végighallgatni minden vasárnap ugyanazt szeretettel, és netalán még valamit tenni is érte. Belül változott meg valami.

Jézus Krisztus ennél is nagyobb változást akar munkálni mindnyájunkban. Ez azonban azzal kezdődik, hogy engedjük, hogy megmosson minket. Kérjük, hogy mosson meg minket. Akkor leszünk boldogok, mert itt azt mondja Jézus: „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.”

*Mossál meg engem, moss meg, Uram,
Jól ismered te minden utam.
Tudod, hogy lábam rossz úton járt,
Reám az élet sok szennye szállt.
Mossál meg engem, mossál meg hát!*

*Mosd meg a lábam és fejemet,
Moss meg egészen már engemet!
Hadd legyek tiszta, szent gyermeked,
Szolgálva néked itt szüntelen.
Mossál meg engem, hű Mesterem!*

Imádkozzunk!

Köszönjük, Atyánk, hogy nem arra bízatsz minket, hogy rejtegezzük a szennyesünket. Köszönjük, hogy nem hitegetsz minket, hogy magunkat is megtisztíthatjuk, hanem tisztaságot kínálsz nekünk. Köszönjük a nagy ígéretet, hogy Jézus Krisztusnak, a te egyszülött Fiadnak vére megtisztít minket minden bűntől.

MOSS MEG, URAM!

Segíts, hogy ez ne csak aranymondás legyen a számunkra, amit könyv nélkül vagy tartalmilag tudunk, hanem hadd tudjunk élni ebből. Így jövünk most is hozzád, mint akik rászorulunk arra, hogy megtisztíts minket.

Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy az életedet adtad azért, hogy nekünk életünk legyen, és bőségben legyünk. Ajándékozz meg minket a bűnbánat könnyeivel. Hozd elénk, kérünk, mindazt, ami elválaszt tőled, mindazt, amivel beszennyezzük magunkat, amivel újra és újra megrontjuk az emberi kapcsolatainkat, ami csak emészti az energiánkat ahelyett, hogy tudnánk szolgálni másoknak.

Kérünk téged egyszerűen és őszintén: tisztíts meg minket, és a te Szentlelked őrizze meg a tőled ajándékba kapott tisztaságot. Tudjuk, Urunk, hogy újra és újra megvan a lehetősége annak, hogy beszennyezzük magunkat, de köszönjük, hogy újra és újra jöhetünk bocsánatért. Te gazdag vagy a kegyelemben, bővölködsz a megbocsátásban.

Áldd meg a mostani úrvacsorai közösségünket is. Segíts minket, hogy a te utadon járjunk, azon a keskenyen, amelyik az életre vezet. Olyan sokan próbálnak erről letéríteni, vagy ettől elriasztani. Bátoríts minket, hogy higgyünk neked, hogy neked higgyünk a világ sok féligazsága és hazugsága között. Hadd tartozzunk mi is azok közé a boldogok közé, akik nemcsak tudjuk ezeket, hanem cselekedszük is. Tedd könnyűvé ennek a szolgáló életnek az elkezdését vagy az ebben való megújulásunkat már most.

Ámen.